

WUORIKAUTISET

II/2012

Jeppadee!!

Kevät on edennyt hurjaa vauhtia jälleen kerran, onhan tässä ollut ohjelmaakin varsin mukavasti. Muun muassa joku random Latvian reissu ja muutama vuosi-juhlakin on tullut käytyä läpi.

Onneksi Wappu, tuo teekkarien joulu, pääsiäinen ja juhannus, onkin jo ovella, jolloin suurin osa onkin päisN. Toivottavasti teille hyvät ihmiset (fuksit huom.) jää edes jotain muistikuvia tästäkin Wapusta, jota voi sitten muistella vielä kiikkustuolissa.

Tämä lehti sisältääkin kaikkea kivaa (ja vähemmän kivaa).. Sain kuin sainkin viimein tämän ensimmäisen oikean lehteni ulos juuri ennen Wappua, josta pääsettekin nyt naattimaan.

Vielä pitäisi jaksaa panostaa kevään viimeisiin tentteihin (Prujuusoppi), pari kurssia onkin suosiolla skipattu ensi vuoteen, koska Raati.

Aj

PÄÄÄKIRJOITUS

Päätoimittaja:

Arijussi Väänänen

Toimittajat:

Sini Anttila
Petteri Halli
Iita Kejonen
Tapio Koukkari
Maria Leikola
Jussi Leinonen
Inka Mäkinen
Jyry Niskala
Olli Penttilä
Salla Rantamäki
Juhani Wallenius
Kim Kavander

Kiitokset:

Raati 2012
Sipi Seisko
Toni Heino
Fuksi Miikka Marjakoski

Julkaisija:

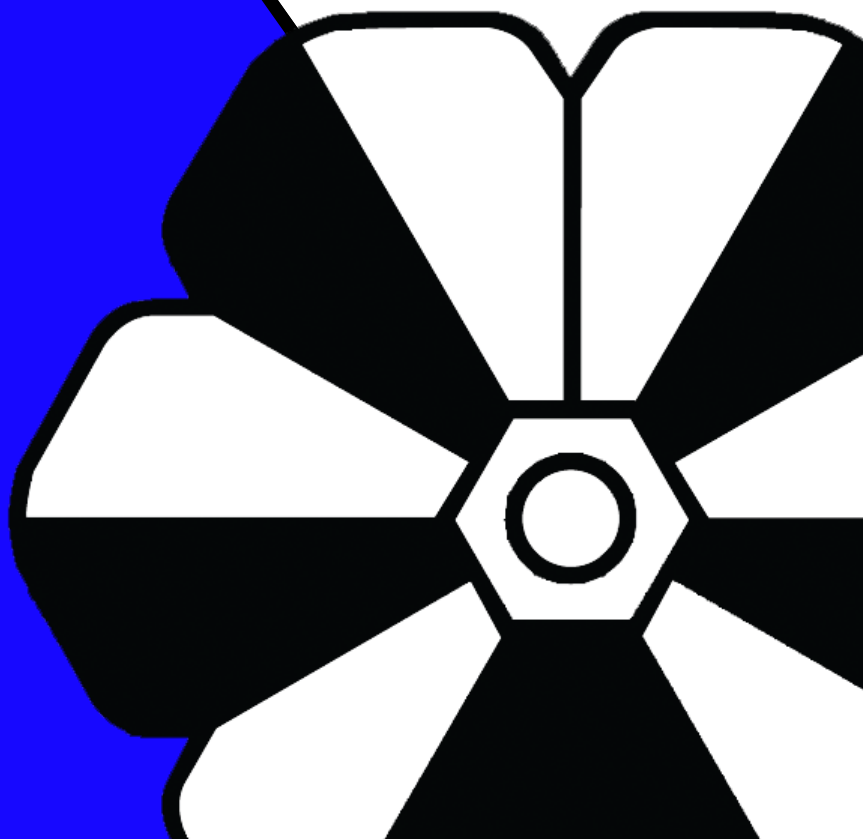
Wuorikautiset
Vuorimieskilta ry
Vuorimiehentie 2
02150 Espoo

Painettu:

Multiprint oy

02.....	Pääkirjoitus & toimitus
03.....	Sisällys
04.....	Puhiksen pöhinät
05.....	Fuksivääpelin tervehdys
06.....	Haalarisitsit
08.....	Kaverisitsit
09.....	Vanhojen sitsit (millaiset ne olisivat olleet..)
12.....	Latviaan ja takaisin
16.....	Hard Cock Cafe 2012
18.....	Historiaosuus osa 1 - HCC 2001
20.....	Teatteridraamaa
22.....	Wuorikautisten SUURvertailu
26.....	ISW Mons 2012 - Drink it down to the bottom !
30.....	Fuksien wappunurkka
31.....	Kysely
32.....	Sarjis

SISÄLLYS

puhiksen pöhinät

Puuh puuh,

Wapun lähestymisestä kertoo jotakin se, ettei minään päivänä ennen tuota iloisinta teekkarijuhlaa ole kalenterissa tyhjää. Tätä juttua kirjoitan mukavan wappuisissa 99. Hermanninsitsin jälkitunnelmissa eli juuri sillikseltä kotiin tallustaneena.

Kevät on edelleen ollut haasteita ja innostusta täynnä. Raati on tehnyt paljon töitä tapahtumien suunnittelun ja toteuttamisen parissa, maraton-Vuosikokous sekä Yleiskokous saatiin purkkiin ja vuosijuhlapaikka 65-vuotiaan kiltamme juhlistamiseksi on saatu monien ehdokaiden joukosta valittua (ja se on mahtava!).

Perinteiset Wapun tapahtumat vuoden ja monen vuoden takaa lähestyvät. Tänä vuonna saamme nauttia erityisen pitkästä Wapusta, mikä joillekin tarkoittaa aiempaa useamman päivän juhlaputkea, toisille taas paria mahdollista lepopäivää lisää Wapputouhuilun ja -tohinan keskellä. Wappuviikon polkaisevat käyntiin Wapunaloitusbileet OK 20:n isolla puolella heti kolmannen lauluillan jälkeen. Je!

Fukseille suunnatuissa lauluilloissa taskumatin sisältöä kulutetaan urakalla, ja siihen on hyvä varautua "avoimin kurkuin" sekä reippaalla Vuorimies-hengellä. Menemmehän vaikkapa läpi harmaan kallion!

Aamusitsit helpottavat Wapunaloitusbileissä hankittuja olotiloja polkaisemalla seuraavan päivän käyntiin heti aamutuimaan klo 7.30. Huisit pilleet, voin kertoa, ja todella perinteiset totta kai - järjestettiin ne ensimmäistä kertaa jo viime vuonna. Eläinbileet Gorsussa perjantaina päästävät valloilleen vaistomme, uskoisin, samoin kuin kilpailuvietimme virittävä Kaljaviesti wappuaattona. Eniten itse odotan kuitenkin Vappulounasta, joka jälleen kerää Vuorimiehet yhteen juhlimaan iloisista iloisinta päivää vuodessa.

Kesä, kesätyöt ja uudet lämpimät tuulet häämöttävät niin ikään edessä. Joillakin opiskelijaelämän arki vaihtuu työntekoon, joillakin lomailuun ja joillakin kesäopintoihin. Miten ikinä kesäsi vietätkin, pyri lataamaan akkujasi uusia haasteita, syksyä ja vaikkapa opintopisteiden hankkimista varten, sillä opiskeleminen on ihan hyvä asia. Minulla jää vähän vähemmälle.

Omista kuulumisistani voisin sanoa vielä sen verran, että uudet silmälasit olis tosi jees.

Riemullista Wapun odotusta, ilmapalloja, serpentiinejä, skumppaa ja aurinkoa!

Kevättä rinnoissa,
Puhiksenne Jenni

FUKSIVÄÄPELIN

Tervehdys, Wappukansa!

Kohta se on täällä – tuo kaikkien innolla odottama kevään suurin simafest mallia 2012. Valmistelut lähenevät finaaliaan ja fiilisten derivaatta ajan funktiona alkaa nousta radikaalisti korkeakertoimisen eksponenttifunktion tapaan.

Fukseilla ja heidän valkoisen unelmansa välissä on enää muutama pienoinen etappi, joiden jälkeen nuo korkeimmat unelmat realisoituvat absurdin uskomattomalla tavalla. Iänikuisen vanhoissa fukseipeijaisissa on seikkailtu yöjäynän ensimmäisen osan parissa ja fuksispek-sinkin täysi hulina koputtelee jo vaivihkaa ovelle. Kohta se on täysin menoa!

Tapahtumia on kuitenkin luvassa vielä lukemattomasti ennen itse H-hetkeä ja jos tuntuu siltä, että Julkun myynnin, Vuorimieskillan tapahtumien ja opiskelun ohella jää mieli kaipaamaan jotain muuta, niin aina voi vilkaista wappu.fi –sivustolta löytyvää kalenteria ja löytää menoa lähes jokaiselle päivälle. Tämän virkkeen funktio on se, että saisin selville kuinka tarkalla seulalla päätoimittajamme tarkastaa kirjoitusten sensuurin ennen painoon laittamista; poista tämä siis ihmeessä ennen painoon laittamista. Tarkempaa katsetta kannattaa kuitenkin pitää killan kalenterissa, jossa on kevään kovimmat tapahtumat merkattu ainaisen sopivaan kronologiseen järjestykseen.

Wappumieltä ollaan käyty kohottamassa myös kyseenalaisin keinoin, joista esimerkkinä mainittakoon mm. kemistintien väärälle puolelle majoittuneiden asukkien rankaiseminen paintballin parissa. Pistelaskua ei pahemmin harrastettu, mutta rohkenen epäillä, että vuorimiesten paremmasta K/D –ratiosta huolimatta miehistö- ja naamiointiylivoimainen puna-armeija vei jyvän mitalla näennäisen voiton tältä siniseltä eliittijoukolta.

Bravo, kemistit. Näemme jatkosodassa.

- Armeijan ylikomentaja-vääpeli Sun Tzu

T
E
R
V
E
H
D
Y
S

haalarisitsit

1.2.2012

Wuorikautiset oli vanhaan tuttuun tyyliinsä mukana Fuksisitsien jälkiliukkailla vähintäänkin yhtä hienhajuisena sekä humalassa kuin kaikki muutkin paikalla olijat. Kysymykset olivat jo hyvissä ajoin valmiiksi mietittyjä, mutta valitettavasti yleisen humalatilan vuoksi ne unohtuivat keittiön puolelle. Onneksi toimittajallamme on valokuvamuisti. Valitettavasti osalta haastateltavista oli filmi jo loppunut ja puolella valotusaika venynyt seuraavan vuorokauden puolelle. Tästä johtuen annetuista vastauksista ei voida päätellä mitään.

Kysymys 1: **"Miltä nyt tuntuu?"**

Kysymys 2: **"Kumpi Paavo on seksikkäämpi?"**

Kysymys 3: **"Mitä löytyy vasemmasta taskustasi?"**

Kysymys 4: **"Kruuna vai klaava?"**

Kysymys 5: **"Oliko hyvät sitsit ja kuka oli kännissä?"**

[12]

- 1: "Ai että."
- 2: "Kakkonen."
- 3: "Outokumpu
led/sykemittari/pullonavaajaSinebrychoff."
- 4: "Kruuna"
- 5: " Ai että, fuksit."

[DJPJ]

- 1: "Ylpeitä, IE on ihana."
- 2: "Pekka Haavisto <3!"
- 3: "Kamera ja fuksiryhmäkejrhuop." (muks.)
(Toim. huom. haastateltava sammui lattialle, joten loput
vastaukset piti arvata.)
- 4: "Klaava."
- 5: "Jotkut."

[MIGLI]

- 1: "Tosi hyvältä."
- 2: "Se nuorempi."
- 3: "Nenäliina, lompakko, avaimet."
- 4: "Kruuna."
- 5: "Kristian."

[OM]

- 1: "Hyvältä, teekkarimaiselta."
- 2: "EOS."
- 3: "Avaimet sekä tyhjiä karkkipapereita."
- 4: "Kruuna."
- 5: "Helvetin hyvät, ainakin minä."
(Toim. huom. 7 olutta pohjilla)

[villasukat91]

- 1: "Tosi hyvältä, hiukset kunnossa."
- 2: "Niinistö."
- 3: "Taskumatti ja kangasmerkki."
- 4: "Kruunu."
- 5: "Kännissä oli minä."

[Armanijeans]

- 1: "Aivan mahtavalta, kossupullon osthin piikkiin
EP:n."
- 2: "Se toinen."
- 3: "Taskumatti."
- 4: "Kruuna."
- 5: "Fuksit."

[-]

- 1: "Kuuma ja hiostava olo."
- 2: "MINÄ!"
- 3: "Vasemmasta tissistä löytyy kännykkä."
- 4: "Klaava."
- 5: "Sannat oli kannissä."

[Frontside Ollie]

- 1: "Frontside Ollie!"
- 2: "Niit on kolme!"
- 3: "Avaimet ja lompakko, koko koneisto."
- 4: "Riippuu tilanteesta, nyt klaava."
- 5: "Erittäin hyvät paitsi että Minna oli kannissä."
(Toim. huom. Lukkari, lukkari...)

[JiiPee]

- 1: "Miksi minä?"
- 2: "Lippone!"
- 3: "Taskumatti."
- 4: "Klaava."
- 5: "Oli, kannissä alkuillasta Otso, loppuillasta
Kristian."

KAVERISITSIT

Kavereiden kanssa päästiin jälleen yli vuoden tauon jälkeen sitsaamaan. Valitettavasti kaikki eivät hyväksyneet kavereiksi omia Vuorimies-tovereitaan. Tästä syystä allekirjoittaneenkin piti hommata itselleen kaiffari Suomen todellisesta pääkaupungista, joka yhä edelleen toimii hengellisenä pääkaupunkina. Itäinen satamakaupunkimme on vain maallinen, väliaikainen, keskus. Tämä ei onneksi menoa haitannut, vaikka kaverin allergioihin taisi lipsahtaa hesalaiset. Onneksi kumminkin yli puolet paikallaolijoista olivat teekkareita.

Alkumaljaksi emäntä oli loihtinut makeaa kuplivaa. Tähän tyttömäiseen perhosjuomaan päätyminen taisi johtua lähinnä siitä, että Isäntä puuttui kokonaan. Tornihuhujen mukaan hän oli ryypäämässä Tammerkosken sillan alla RUK kavereidensa kanssa. Tästä johtuen Emäntä avasi sitsit. Ajankohtakin oli paras mahdollinen, sillä eiväthän muualta tulleet kaverimme tiedä mitään kiltamme perinteistä ja niille, joille sitä yritettiin illan aikana selittää, unohtivat kaikki perinteet viimeistään yön pikkutunteina.

Alkuruuaksi pikkuriikkinen Emäntämme oli yhdessä apu- IE:n sekä fuksityöläisten kanssa loihtinut antipastolautasen mozzarellalla sekä kalalla. Pääruuaksi oli loihdittu juustokuorrutetuja broilereita ja jotakin pottuja siellä taisi myös olla. Jälkiruuaksi tarjoiltiin suklaakakkua. Viinilaatuja oli alkumaljan lisäksi kaksin kappalein jokaiselle, joka pysyi tuolillaan riittävän pitkään. Erittäin kuivaa valkoviiniä tuli myös kaksin kappalein. Alkoholiannoksien valossa omankin filmin valotusaika piteni seuraavan päivän puolelle.

Vaikka mukanaakin oli vain hieman yli 50 % teekkareita, niin meno koveni (ja kovat menivät) illan lähestyessä iltaa. Tässä vaiheessa olikin jo aika jättää OR 8 taakse ja suunnata kengänkärjet kohti Gorsua. Vaikka saunomaan ei päästykään, niin fiilis kohosi silti kuumana kattoon, mutta onneksi killan kaljahanat vain suurenivat jatkoille siirryttäessä, joten löylyn lyömisestä koneeseen ei ollut suurempia ongelmia.

Kaiken kaikkiaan ilta (sekä yö) oli onnistunut huolimatta kadotetuista kengistä (kumpikaan osapuoli ei ollut Vuorimies) tai mistään muustakaan, mistä kirjoittaja ei ole kuullut.

Hyvää Wappua kansalle.

V A N H O J E N S I T S I T

Jotakin niistä ehkä tietäisin, olinhan siellä mukamas minäkin. Ensin olivat suo, kuokka ja Jussi, mutta ennen Jussia, kuokkaa ja suota oli Cocktail-tilaisuus. Tämä huikea tilaisuus vietettiin Dipolin katolla täysikuisena, tähtikirkkaana iltana. Vaikka ulkona olikin muutama aste pakkasta, niin kylmä ei siitä huolimatta vaivannut suurilukuista väkijoukkoa. Isänmaallisuus ja ylpeys pitivät meidät lämpiminä. Sekä tietenkin myös ne tuhannet ja taas tuhannet ja taas tuhannet roihuavat, suuret jätkänynttilät, jotka loivat mahtavan tanssinsa silmiemme edessä. Tuhatpäinen väkijoukko huusi ja mylvi alapuolellemme, kun yksi toisemme jälkeen laskeuduimme kullattuja portaita pitkin alas rahvaan joukkoon osoittaaksemme kiitollisuuden tunnette heitä kohtaan, jotka olivat raatanneet meidän juhliemme eteen. Alkumaljaksi olimme saaneet Ahvenanmeren uumenista kalastettua samppanjaa. Juhlavieraiden keskuudessa kiiri huhu, että viime marraskuisella venerkellään nykyinen, arvon Puheenjohtajattaremme olisi käynyt kalastelemassa kyseiset seitsemän pulloa.

Punaisella, kulta- sekä hopeareunaisella matolla tallustellessamme huomasimme jumalaisen ihanan Ekskursiomestarimme yrityssuhteiden tuottaneen jälleen kerran muikkea tulosta. Copterlinen jatkettu kaksikerroksinen limusiinihelikopteri oli odottamassa Dipolin parkkipaikalla platinoidut ovennupit kiillotettuna ja kaikki kaksoikymmentä titaanista suihkuturbiinia vain odottivat pääsyä tositoimiin. Koneeseen astuttuamme ja aina valmiiden sekä avulaiden fuksityöläisten opastamina omille paikoillemme istuttuamme, iloksemme huomasimme saavamme toisenkin kieroksen samppanjaa. Tällä kertaa kyseessä oli muodokkaan Sihteerikkömme kalastettu pullosaalis. Istuuhan Sihteeri aina Puheenjohtajansa polvella, joten tietenkin hänkin oli halunnut kantaa oman kortensa kekoon.

(Millaiset ne olisivat olleet...)

Ilmaan noustuamme kreikkalainen Rahastonhoitajamme järjesti pienimuotoisen bingonvisan matkalaisten viihdyttämiseksi, koska matkustusaika vielä silloin salaiseen paikkaan oli puolisen tuntia ilmaannoususta. Palkinnoksi etnistä taustaa omaama Rahastonhoitajamme oli hankkinut risteilyliput maailman ympäri maailmankuululla Cutty Sarkilla.

Päästyämme pääjuhlapaikkaan Milanoon kopterimme laskeutui kuuluisan Stadio Giuseppe Meazzan katsomon katon aukosta sisään samaiselle ruohotasangolle, jolla paikalliset suurseurat löylyttivät vastustajiaan. Tosin tuo nurmitasanko oli helmien peitossa. Maahan oli lehtikulalla laitettu nuolet osoittamaan kulkemamme suunnan kohti stadionin portteja. Yläpuolellamme huomasimme sotilaspalvelukseen jämähtäneen Opintovastaavamme sotilassuhdeverkoston toimivuuden koko komeudessaan, Midnight Hawks osoitti suurta kunnioitusta taitolentonäytöksellään. Stadionin porteista ulos astuttuamme meitä vastassa oli valkoisten hevosten vetämät, valkokulalatut valjakot helmiäiskoristein ja lakeijoiheen. He huolehtisivat loppumatkastamme pääjuhlapaikkaan, joka jo tässä vaiheessa oli selvinnyt muulle juhlakansalle, Sikstuksen kappeliin, jonka maalaukset oli rekonstruoitu nykyaikaisemmiksi taiteellistakin taiteellisimman Päätoimittajamme puolesta.

Uskonnollisvivahteinen Fuksiylikersanttimme oli onnistunut kaikessa suloisuudessa ja viatomuudessaan puhumaan paikallisen johtohahmon ympäri luovuttamaan kyseinen rakennus käyttöömmme sveitsiläiskaarteineen. Kun juhlakansa oli löytänyt omat plaseeratut paikkansa, olikin jo alkuruuan vuoro. Tietenkin ennen alkuruuan aloittamista goljatmainen Isäntämme aloitti juhlat kuten aina ennenkin jo perinteikkääksi tullulla tavalla. Laulu tuli isännän suusta kuin Pavarottin konsanaan. Aina yhtä sädehtiväinen IE oli loihtinut eteemme alkuruuaksi saharimaustettuja ostereita kaviaaripedillä. Valkoviininä tarjoiltiin Château d'Yquemia, joka oli hieman liian kuplivaa allekirjoittaneen makuun. Kiltamme kuuluistakin kuuluisimmat lukkarit olivat näiden juhlien kunniaksi ottaneet laulutunteja itseltään Plácido Domingolta.

Sammunut juhlija

Pääruoka oli ihanaisen pikku Emäntämme bravuuri, kobe-härkää tryffelikastikkeella Lapin puikulaperunoiden kanssa. Palan painikkeeksi saatiin Château Margauxia. Tämä täyteläinen, syväpunainen viini sai suuret suosionosoitukset juhlakansan keskuudessa. Tässä vaiheessa pöytään tuli myös jo toinen kaato Kauffman Vodkaa. Tämän makuhermoja kutkuttelevan annoksen jälkeen olikin aika siirtyä kohti jälkiruokaa, joka tarjottiin Pietarin kirkon aukiolla Neitsyt Marian ylösnousemuksen saattelemana. Alpakanmaitopannacotta tyrni-lakka -melballa tekikin hyvin kauppansa sekä myös café mercédi de chatté avecinaan Remy Martin Louis XIII.

Jatkot olivat vanhojen sitsien jo perinteikkääksi tavaksi muodostuneen perinteen kunniaksi Turun Linnassa. Tästä pääsemmekin takaisin alkupisteeseen, kun näimme Jussin kuokkimassa suolla linnan tiloilla. Siellä tuo virsuselkäinen mies kaivaa ojaa, jonne voisi puuronsa kaataa.

Harjavallan pizzakeisaria hymyilyttää lukkarin lauluesitys, avec on pukeutunut asianmukaisin varustein.

LATVIAAN JA TAKAISIN

Legendaarinen reissu sai alkunsa eräänä alkusyksyn yönä, joidenkin killan järjestämien bileiden jatkojen jatkoilla, paikkana taisi olla Gorsu, jossa muuan MaiKL ylti haastamaan: “Vitun Rammstein!!!!11”. Tämä oli tietenkin vain ranskalaisen oma mielipide, joten päätimme automaattisesti “Challenge Accepted”. Tämä oli varsin helppo päätös, sillä tiesimme jo alkuun, ettei kunnon ranskalaisia saa kuin pakastealtaasta.

Tästä universaalista faktasta rohkaistuneina päätimme ostaa liput keikalle. Jouduimme kuitenkin kohtaamaan karun maailman ja toteamaan, että Helsingin keikka oli loppuunmyyty jo ajat sitten STNA. Tämä ei kuitenkaan osoittautunut suuremmaksi takapakiksi, sillä keikkaileehan orkesteri myös muissa maissa.. U DON'T SAY! Siitä se ajatus sitten lähti, parin tunnin mittaisen pohdinnan ja erilaisten matkakohteiden vertailun jälkeen,

päädyimme varaamaan kännipäissään keikkaliput Latviaan. Seuraavana päivänä matkanjohtajamme, Toni Heino, soitti meille kertoakseen, että oli varannut Riikasta viiden tähden kylpylähotellin premium-huonein kaikkien herkkujen kera (Hustler-TV 24/7). Koko lystin hinnaksi tuli noin 250e per lärvi. Hotellin kylpylätilojen suurin erikoisuus oli selkeästi Juhon bongaama casting couch.

Koko missio sai nopeasti salanimen “Juholle nainen”. Valitettavasti tämä missio epäonnistui lopulta, mutta siitä sitten lisää myöhemmin. Valmistauduimme reissuun ankarasti: hurjia illanistujaisia porukalla Rammsteinin keikkataltioita katsellen. Lähtöpäivän lähentyessä oli hieman epäselvää, että olimmeko edes maksaneet koko matkaa ja harkitsimme jopa insane-lesbo limousinen varausta.

Lopulta tämä maaginen päivä koitti. Saavuimme lentokentälle varhain aamusta taksikyödyllä aivan nor-

maalisti. Lentokentällä meno oli hieman koomaista, johtuen väsymyksestä.

Törmäsimme myös sattumalta presidenttivaaleissa karun tappion kokeneeseen Timo Soiniin, joka oli matkalla Brysseliin. Matka-aika oli noin 50minuuttia, mutta silti jano oli jäätävän suuri. Päätimme kuitenkin odottaa pääsyä maihin, jottei tarvitsisi maksaa ökyhintaa suomalaisesta oluesta.

Potkurikoneen laskeuduttua Riikan kentälle suuntasimme suoraan hotellille, joka oli käsittämättömän upea. Huoneissa meitä odotti aidot Samppanjapullot, joiden tuhoaminen oli sangen nopeaa. Päivän agendan seuraava kohta oli kaupassa käynti, jotta pääsimme tutustumaan latvialaiseen olut-tarjontaan mahdollisimman nopeasti. Ensimmäin-

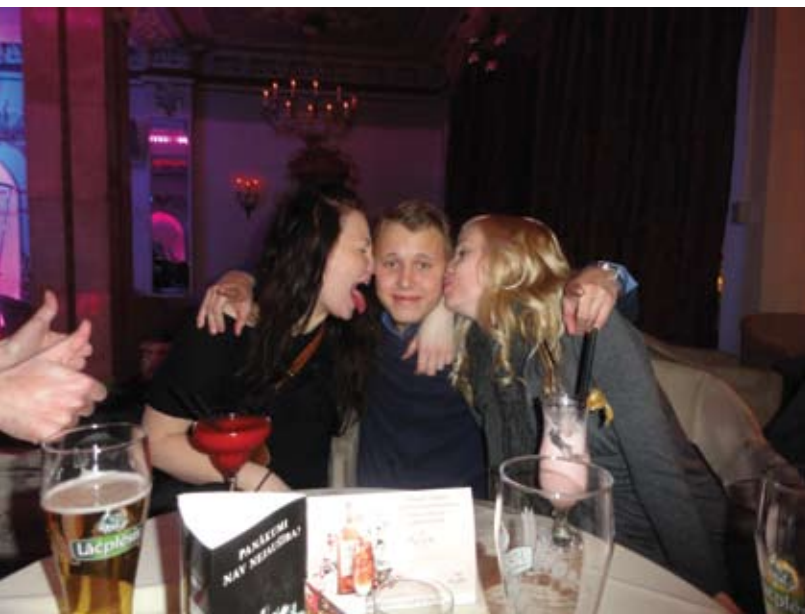
en päivä sujuikin mallikkaasti syöden englantilaisessa ravintolassa, nautiskellen oluista ja tutustuessa vanhaan kaupunkiin. Viikon aikana tutustuimme monenlaisiin ravintokulttuureihin, kävimme englantilaisen lisäksi katsahtamassa armenialaisen, amerikkalaisen ja latvialaisen ravintolan unohtamatta tietenkään ÄM CEE Donald's- nimellä kulkevaa ravintolaketjua. Ranskalaiseen ravintolakulttuuriin tutustuimme hotellihuoneessa patonkia nautiskellen hienojen viinien kera. Valitettavasti tämän jutun tarkoitus ei ole kertoa mitä söimme Latviassa, joten paskan jauhannat sikseen. Kyseessä on kuvaus saksalaisen viihdeorkesterin keikkakokemuksesta.. Ja tässä se tulee!!

Saavuimme Arena Rigalle hyvissä ajoin, jotta pääsisimme kokemaan pyrojen ja muiden show-härpäkkeiden loistoa mahdollisimman läheltä lavaa. Areenalla tutustuimme suomalaisiin kanssamatkustajiin, jotka olivat varautuneet kovaan tykitykseen verhoutumalla sak-

san armeijan kuteisiin. Kyseiset äijät olivat nähneet Rammsteinin liveshow jo lukemattomia kertoja, allekirjoittaneiden Rammstein keikka -neitsyys meni Latviassa.

Keikka alkoi varsin väkevästi Sonne -kappaleella, jolloin kaikille puski pyrojen sekä ankaran reivauksen ansiosta Kikkoman päälle. Huikein kokemus sattui Tonille, kun tämä koki ihanan kohtalonsa keikan aikana. Nimitäin selkää hinkkaavat suussa sulavat latvialaiset tissit. Ehdottomasti keikan koskettavin kohta oli Keine Lust, jolloin Till Lindemannin lisäksi meillekin tuli kylmä "Mir ist kalt.. SO KALLT".

Matkan viimeisenä iltana otimme yhteyttä entiseen vuorimieheen, Laura “Lada” Mustoseen, joka lupasi tutustuttaa meidät Latvian yöelämään. Aluksi menimme etkoilemaan Ladan itäblockin palatsimaiseen asuntoon, jossa tämä tarjosi meille lähes hapansilakkaan verrattavaa tavaraa, Riga Balzamia (PAHINTA VIINAA IKINÄ!). Seurueeseemme liittyi myös kaksi Ladan lääkisopiskelijä girlietām joiden kanssa jatkoimme iltaa paikalliseen yökerhoon aamuseitsemään asti; peruskeittokeskiviikko siis.

Yhdeksi matkan kohokohdaksi osoittautui aamiainen Salkkarit-Jirin kanssa ruuvimeisseliä nauttien (tarjolla oli joka aamu skumppaa ja vodkaa niin paljon kuin jaksoi juoda). Kävimme myös tutustumassa Riikan kuuluisaan rakkauden-siltaan, jossa Lasse ja Paulakin kävivät noin 300 jaksoa sitten. Ei kuitenkaan auta unohtaa akateemisia arvojamme, joten teimme excursion Riikan teknilliseen yliopistoon. Opetusta ei löytynyt, vaikka olisimme halunneet mennä trollailemaan materiaalitieteiden luentoa. Kuitenkin yliopistossa tunnelma oli erittäin akateeminen.

Kuvassa entinen Vuorimies,
Laura "Lada" Mustonen ja
pari random kaveria

hard cock cafe '12

Viikon mittaisen intensiivisen lipunmyyntirupeaman ja ahkeran mainostuksen ja valmistelun jälkeen fiilis viileänä maaliskuisena iltana 21.3 oli fiilis varsin kutkuttava – vuoden 2012 Hard Cock Café-bileet olivat enää minuuttien päässä alkamisestaan! Hieman ennen kello yhdeksää paikan päällä löytyi kourallinen sinenpuhuvaa innokasta vuorifuksia, odottaen innolla tulevaa ja hämmästellessä oliko tosiaan tilaamamme haalarimerkissä kuvattu kukko, vai kenties joku muu eläinkunnan edustaja (murmeli sai osakseen kannatusta).

Bileet starttasivat hitaasti mutta varmasti ihmisten tallustellessa tasaisin väliajoin CUBA!:n ulko-ovista peremmälle. Mieleen hiipi pieni epävarmuuden tunne, sillä ihmismäärän lisääntyessä emme vieläkään olleet lyöneet illan ohjelmaa täysin lukkoon. Melko pian avaamisen jälkeen allekirjoittanut sai kuitenkin muuta ajateltavaa, sillä lattarimusiikki oli houkuttellut monta tanssiparia tanssilattialle näyttämään taitonsa, joista en itse voisi haaveillakaan. ¡Ay, caramba!

Kellon lähestyessä keskiyötä huomasimme ovesta yhtäkkiä pelmahtaneen sisälle valtavan määrän ihmisiä. Tähän tarkkaa syytä tietämättä se tuntui kuitenkin luissa ja ytimissä baaritiskin jonon muodossa. Tämä ei kuitenkaan pahemmin lannistanut, sillä tunnelma oli aivan katossa! Hieman hiljaiseksi jääneen Teekarihymnin jälkitunnelmissa juontajaeksperttimme Oksanen vei kuitenkin luulot pois itseltänikin ohjelman epävarmuudesta vetäen noin vartin mittaisen kekseliään kisailun britteinkielellä. Voittajamme luulisi päässeensä likimain valonnopeudella uuteen nousuun seuraavana päivänä uutuuttaan kiiltävän tequilapullon siivittämänä!

Tämän illan kultaiselle pilvelle ilmestyi kuitenkin hieman harmahtava reunus kello 1:30, kun CUBA!n valot välkkyivät odottamattoman aikaisen kotiinlähdön merkiksi. Pienimuotoisten jatkojen jälkeen Otaniemeen suunnatessa olin kuitenkin omasta mielestäni varma, että juhlista oli jäänyt (vertauskuvallisesti) aivan mahtava maku suuhun! Kiitos ja kumarrus kaikille kävijöille ja etenkin bileitä järjestettäessä kortensa ketoon kantaneille fukseille!

El Miguél

(tottelen myös nimeä Miikka)

Illan viimeinen COCKtail tarjoiltiin suoraan pöytään !

Hard Rock Café

Hard cock café- bileet kevätlukukauden alkumetreillä ovat perinteisesti olleet meidän osaston fuksien järjestämät. Tämäkään vuosi ei tuottanut poikkeusta. Nämä olivat jo kymmenennet HCC:t putkeen. Vaikuttava saavutus.

Joulun jo hämmöittäessä, pikkupakkasten aikoihin, kasattiin ryhmä tarmokkaita ja yhteistyökykyisiä fukseja kiltikselle, ja jaettiin vastuualueet bileiden järjestelemisestä. Jo silloin panin merkille että kiinnostuneita oli auttamatta liian vähän. No, kaikesta huolimatta homma saatiin jotenkin liikkeelle. Kiireisin asia oli saada merkki suunniteltua ja saman tien painoon. Asiaa hankaloitti meidän uudet luomukset, jotka sotivat permanentin mukaista, vanhaa perinteistä ympyrämallista ratkaisua vastaan. Homma jatkui sitten bändien- ja DJ:den rekrytoinnilla, sisustuksen- ja julisteen suunnittelulla, valojen ym. kekkulimateriaalin hankinnalla, lipunmyynnillä..... Nakkeja ei ollut liikaa, mutta kun meidän ydinrymään kuului vain noin puolisen tusinaa henkilöä, niin kyllä siinä sai itse kukin välillä venyttää pälliä aika rankasti. Ryhmämme ydin, Anu, oli erityisen vaikeassa tehtävässä. Hyvin hän kuitenkin hommansa hoiti. Lipunmyyntiin saimme onneksi mukaan muutaman uudenkin naaman, ja homma saatiin toimimaan.

Lisää ongelmia alkoi pikkuhiljaa ilmetä. Toisen bändin solistilla oli siinä bileitä edeltävänä viikonloppuna lämpöä 40 raatia. Heihin oltiin yhteydessä viimeiseen asti, mutta ei se kuume armoa antanut. Ei se mitään, olihan toinen bändi vielä mukana kuvioissa.

Viimein koitti tiistai, 13 päivä, jolloin bileiden oli mainostettu alkavan siinä kahdeksalta, paikkana smökki. Meidän tiimi pääsi aloittamaan valmistelut siinä puoli viiden maissa. Smökin sulkeminen myöhästyi hieman, eli aikaa oli ruhtinaalliset kolme ja puoli tuntia.

Lipunmyynti toimi läpi yön

sytyttänyt ihmisiä, lukuunottamatta meidän exqumestaria ja goomieskandia, Simoa. Hyvä että joku tykkäsi

Koristelua ennen bileitä

Varsinaisesti homma lähti skulaamaan täydellä teholla kuudelta. Mutta kun jokainen hoiti oman hommansa ja auttoi muita parhaansa mukaan, niin saimme setit kuntoon hyvissä ajoin. Ainoat ongelmat aiheutti valojen ja peilipallojen ripustaminen kattoon. Vaihtelimme siinä vielä pari minuuttia ennen H- hetkeä sulakkeita ja muutaman spotin paikkaa.

Myös bileissä riitti töitä.

Tarjosimme juhlijoille perinteiset palvelut: olutta, siideriä, limpparia ja pientä purtavaa, opiskelijahinnoin tietysti. Lisäksi myimme bilemerkkejä ja paitoja.

Musiikista huolehtivat Kongo- niminen bändi itäsuomesta ja meidän ikiomat, loistavat, vuorimies DJ:t. Bändi ei oikein

Ihmisiäkin tuli ihan mukavasti paikalle. Alussa näytti hieman heikolta, mutta kollegani totesi saapuessaan paikalle yhdeksän maissa että suurin osa tulee vasta siinä yhdeltätoista. Tottahan se Leevi puhui, vaikkakin oli jo selvästi muutamaa neuvoa antavaa viisaampaa. Narikassa oli jopa jonoa juuri yhdentoista kieppeillä ! Ihmisiä oli tullut mm. lääkikseltä ja muista yliopiston tiedekunnista katsomaan teekareiden meininkiä. Eikä se ollutkaan hullumpaa.

Väsyneet fuksit siivouksen jälkeen

Kyllä kannatti panostaa Entropyn valoihin ja savukoneeseen. Niillä sai aikaan tosi siistin meiningin. En ole itse pitkän fuksina olon aikana nähnyt smökissä tämän kaltaista toteutusta vielä kertaakaan (syksyn aikana). Suurin osa bilettäjästä alkoi raahautua koteihinsa siinä puoli yhdeltä. Sen jälkeen DJ:t alkoivat soittaa kunnon musaa. Pidimme omia bileitä kolmeen asti. Savua ja acid- teknoa tuli tuutin täydeltä. Kävimme sitten perjantaina acidista innostuneena tsekkaamassa Gloriassa olleet bileet. Siellä oli niin hullu meininki että oikein hirvitti. Valot oli kyllä hienot: kolme jättiläis stroboa ja ainakin kahdeksan lasertykkiä !!! Mutta musiikkia joku uskovaainen voisi hyvinkin kuvailla

seuraavasti: ” siellä oli helvetti valloillaan ! ”. Ei sitä pystynyt edes tanssimaan. Narikasta oli pakko ostaa korvatulpat ja vartin siellä oltuamme päätimme poistua paikalta. Narikkajätkätkin vaan myhäili ymmärtäväisen näköisinä.

Siivoushommiin päästyämme olimme jo aika rikki. Osa nuokkui vaarallisen näköisesti pöydillä, toiset kantoivat roskia ja muuta sälää omiin paikkoihinsa. Silmään kuitenkin pisti kaikesta huolimatta eräs vanhahko, poissaolevannäköinen mieshenkilö. Hän jäi vaan hengailemaan sinne smökin nurkkiin, vaikka olimme jo aloittaneet siivoustalkoot. Ensi kehoituksella kaveri vain nakkeli niskojaan, mutta kun menimme vähän suuremmalla porukalla ja -äänellä kehoittamaan uudestaan niin sen jälkeen hän otti jo neuvosta vaarin, korjasi romunsa ja katosi sumuun.... Se oli joko siviilipukuinen viranomainen tai sitten joku sekopää pedofiilijuntti. Vai olisiko ollut se kuuluisa ikiteekkari ? Se tuntuu parhaalta vaihtoehdolta. Niin sen täytyi olla. Mutta ei tämä kaveri ollut tullut sinne ainakaan banaaneja lastaamaan. No, meitä riittää moneen junaan ja osa jää vielä asemalle odottamaan seuraavaa.

Täytyy myöntää että vaikka homma olikin hanskassa, niin ainakin itselläni oli vasemman käden sormikas välillä hukassa, mutta kun se sitten löytyi hieman ennen bileiden alkamista, niin loppu sujuikin jo ihan hyvin. Myös koko pakkaa kasassa pitänyt lanka oli välillä niin ohut että ei siinä olisi pysynyt paraskaan trapetsitaiteilija... Loppu hyvin kaikki hyvin. Bileethän olivat lopulta tosi mageet. Ne vetivät vertoja jopa koneen bordellille.

Puoli viideltä aamulla siivouspalvelu oli saanut homman kondikseen, smökki oli valmiina seuraavaa päivää varten. Suuri vastuu oli otettu vastaan ja kestäetty kunnialla. Nukkumaan päästiin siinä kuuden maissa.

Suuri kiitos kaikille bilejärjestelyihin osallistuneille.

Alkakaammekin seuraavaksi valmistautua wappuun, tuohon vuoden kohokohtaan ?

TS

Olin a kerran

TEATTERIDRAMA

Wuorikautisten saamien tietojen mukaan yksi joukostamme on pelastanut kokonaisen teatteriproduktion, jos ei koko teatteritaiteen alaa. Jonain tuntemattomana päivänä tässä keväällä, Teekkarispeksin klaani oli katsomassa jotain arvostettua näytelmää Aleksanterin teatterissa ihan vain huvin vuoksi. Huvi jäi kuitenkin kauas tämän arvostetun näytelmän järjestäjiltä, kun viime hetkellä ennen esitystä naispääosan esittäjä joutui näytelmässä käytetyn kuristajakäärmeen uhriksi ja varanäyttelijä oli Kolarissa Länsi-Lapissa. Naispääosaan ei ollut osaavaa näyttelijää saatavilla. Tunnelma lämpiössä oli varmasti hikisen piinaava, kun tilanteen vakavuus hiipi pitkin tuottajan selkäranka pitkin. Jos joka kohtauksessa esiintyvää ja useamman monologin lausuvaa henkilöhahmoa ei saataisi lavalle Aleksanterin tasolle sopivalla ammattitaidolla, produktio olisi mennyt.

Yht'äkkiä joku statisteista huutaa: "Ne speksiläiset on täällä!". Tuottaja tietää heti, mitä tehdä. Hän oli nähnyt Teekkarispeksin vain viikkoa aikaisemmin ja huomannut jyvän akanoiden seassa. Tuo kylmän kaunis vaaleaverikkö, joka mykisti yleisön roolisuorituksellaan pitkäkyn-tisenä pahattarena, olisi ainut pelastus tähän kriisiin. Tuottaja ryntää katsomoon, kun yleisö asettuu jo paikoilleen. Speksin porukka on helppo löytää, koska heillä on tunnetusti paras meininki. Tuottaja spottaa vaaleaverikön jo kaukaa ja tarpeeksi lähelle päästyään kuiskaa teatterialan maailmanlaajuisen koodin tällaisissa tilanteissa: "silmukka kiristyy".

Vaaleaverikkömme, joka myös nimellä Iita Kejonen tunnetaan, tajuaa olevansa korvaamaton tällaisissa tilanteissa muuntautumiskykynsä, nopean roolinomaksumisensa ja improvisaatiotaitojensa ansiosta. Kak-sikko rientää lavan taakse ja puvustaja ynnä muut kaunistajat alkavat tehdä työtään. Samalla miespääosan esittäjä ja ohjaaja käyvät läpi näytelmän juonen, Iitan vuorosanat, yksinlaulun ja koreografian. Roolihahmon sisäistämistä varten Iita syö yhden sisiliskon sydämen, hautaa isäpuoltaan esittävän nukan teatterin takapihalle ruusupenkkiin ja mittaa hemoglobiininensa. Se on 136. Näytelmä voi alkaa.

Sanomattakin on selvää, että näytelmä oli menestys. Yleisö oli haltioissaan Iitan suorituksesta ja ruusuja heitettiin lavalle ennätysmäärä. Jälleen on vuorimies todistanut kykynsä toimia tiukan paikan tullen. Voimme vain kiittää onneamme, että juuri Iita sattui olemaan paikalla juuri tässä kyseisessä näytöksessä.

**Vuorimies on aina oikeassa
paikassa oikeaan aikaan !**

WUORIKAUTISTEN SUURVERTAILU

Jos olet tavallinen opiskelija, kuten kaikki Wuorikautisten lukijat, huomaat silloin tällöin, varsinkin pitkään jatkuneen illan jälkeen, olevasti visaisen pulman edessä. Missä lepäisin? Mistä saisin ruokaa? Mitä joisin parantaakseni oloani? Vihdoin Wuorikautiset on toteuttanut suurvertailun, jossa kisailivat Tapiolan ja Leppävaaran pizzeriat sekä kaikki Alepan keltaiset limut. Tapiolan pizzerioiden keskuudessa oli monta esikarsintaa ja lopulliseksi voittajaksi edustamaan Tapiolan krapulariuokatarjontaa valittiin Salam Mumbai. Leppävaaran pizzerioille edustajan valinta oli selkeä: hänen kruunattu korkeutensa Leppävaaran kuningas. Seuraavana on 1.4.2012 järjestetyn vertailun tulokset pizzerioiden osalta.

Pizzeria	Tilaus	Toimitusaika luvattu/toteutunut	Halkaisija Täyte/Kuorineen [cm]	Arvio
Leppävaaran kuningas	Frutti di mare + vs,o Kinkku, ananas, aurajuusto + vs,o	60min / 44min 16s	29,4/31,2 30,8/33,4	Maukas, täytteet pysyvät hyvin kiinni pizzassa, helppo repiä paloja irti ja täyttävä. Kylmänäkin parempaa kuin tuore kilpailijansa!
Salam Mumbai	Seafood + vs,o	10min / 1h 29min 41s (euron alennus, koska kesti niin kauan. Sietääkin tulla!)	29,1/33,2	Hieman mauton, ei valkosipulia. Jos en juuri olisi maistanut Leppävaaran kuningasta, olisin varmaan pitänyt ihan hyvänä. Vertailussa hävisi 6-0!

Sen mauttoman tai kuningkaallisen maukkaan pizzan seuraksi pitää toki olla aitoa krapulajuomaa ja mikäs sen krapulaisempaa, kuin keltainen limppari! Haalimme Alepasta kaikki puolentoista litran pulloissa myytävät keltaiset limukat ja villinä korttina sekoittamaan pakkaa otimme vielä appelsiinimehun ja kivennäisveden sekoitusta. Tämä oli aivan tuulesta temmattu idea, joka oli tietysti luotu epäonnistumaan. Suoritimme testin sokkomaiseluiden merkeissä ja seuraavassa ovat ammattimaisten krapuloijiemme arviot limuista. Jokaisen maistelun kohdalla tuli kuvata makua ja arvata limun merkki. Kilpailuun osallistuivat seuraavat virvoitusjuomat:

Limut:

Hartwall Jaffa

Fanta appelsiini

Rainbow Orange

Rainbow Orange Light

köyhän miehen Jaffa:

Rainbow Vichy + Rainbow Appelsiini täysmehu

Sokkotesti:

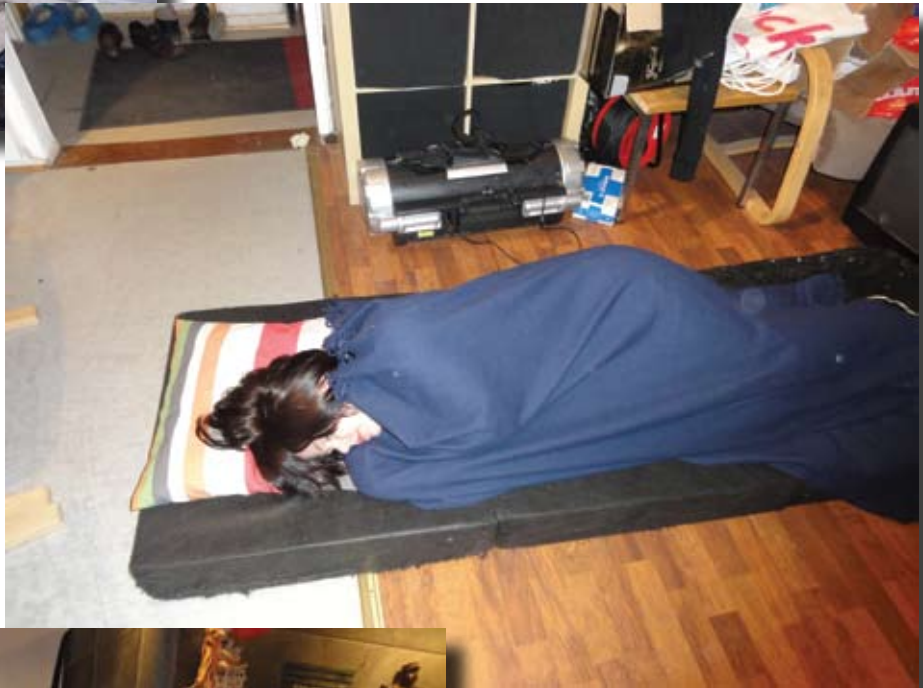
Maistaja	Limu 1	Limu 2	"Limu" 3	Limu 4	Limu 5
1	Mitäänsanomaton, mieto, kuitenkin hyvää. Rainbow orange. Fanta?	Vetinen, Rainbow Light. Salee	Ennakkoluuloja herättävä. Hyi saatana! Köyhän miehen jaffa, älä kokeile!	Pahaa, sittenkin tää on rainbow orange.	Hyvää :) Jaffaa
A	Fantamainen, lievästi imelä. Ok, Rainbow normi. Fanta	Vetinen, light, en joisi, Rainbow Light	Väri selvästi vaalea, vaahtoava, mehumainen tuoksu, ei toimi, hapokas mehu.	Rainbow normi, jälkimaku vetinen, huono, paha jälkimaku.	Jaffa, jees maku.
Oikea Vastaus:	Rainbow Orange	Hartwall Jaffa	Mehu+kivennäisvesi	Rainbow Orange Light	Fanta appelsiini

Lopputuloksena tälle SUURvertailulle voidaan sanoa, että Leppävaaran kuningas on todennäköisesti PARAS pizzapaikka koko pääkaupunkiseudulla. Näin kattavalla otannalla se on jopa varmaa. Limukoista testivoittajaksi selviytyi Limu 5 eli Fanta!

Syömisestä ja juomisesta jälkeen on hyvä levätä. Mikä sen parempi paikka kuin kiltahuone? Wuorikautisten toimitus testasi erilaisia lepopaikkoja kiltiksellä ja jokainen testaaja löysi suosikkinsa. Testin suorittamista kuvaavat seuraavat kuvat.

ISW MONS 2012

drink it down to the bottom !

Sunnuntai 4.3.2012

Jännitystä ilmassa. Otto näppäilee parin tonnin konjakkipulloa hajamielisesti. Lento lähtee pian kohti oluiden luvattua maata, Belgiaa, emmekä malta pysyä aloillamme. Itse lento sujuu ongelmitta ja Brysselissä onnistumme pienimuotoisen aarrejahdin jälkeen löytämään junamme Monssiin. Yliopistokaupunkiin päästyämme meitä kohti harppoo hyvin pitkä excursiomestari Yves, joka ottaa meidät avosylin vastaan lämpimästi nauraen. Muodollisten esittelyjen jälkeen suuntaamme tietenkin baariin, jossa varsinainen jää murretaan lukemattomien hienojen oluiden muodossa. Ilalla meille ulkomaalaisille vieraille (he kutsuivat meitä nimellä "The Strangers") ja ISW Monsiin osallistuville järjestetään paikalliset sitsit, jossa ruoka on hyvää ja juoma virtaa. Tuli kotoisa olo. Ruokapöydässä minulla ja Otolla on kunnia laulaa The Pizza Hut -song, josta tuli välitön hitti belgialaisten joukossa.

Maanantai 5.3.2012

Herätyskello soi ja hapuilen sitä aamuhämärässä yrittäen olla kaatamatta tyhjiä kaljapulloja. Aamiainen on maittava, mutta ruokailijat sitäkin hiljaisempia. Päivän ohjelmana on vanhan kaivoksen tutkiminen sekä suunnaton Hainautin avolouhos. Noh, pimeässä ja kosteassa tunnelissa on aina kivaa, varsinkin kun pääsemme uimaan sen maanalaiseen lähteeseen. Avolouhos näytti todella karulta itäblokkihirviöltä, josta ei jäänyt oikein mitään käteen paitsi märkä ja kylmä olo. Illalla koululla järjestetään valtavat casino-bileet, jossa pelataan kaljapanoksilla. Meitähän asia ei liiemmin kiinnostanut, koska saimme hakea baarista mitä tahansa niin paljon kuin halusimme. Siltä se loppuilta myös näytti.

Tiistai 6.3.2012

Herätys on jälleen infernaalinen, ja Otto pitelee päätään tuskastuneen näköisenä. Laahustavat matkaajat pakataan bussiin, joka köröttelee meren rantaa kohti. Valitettavasti edellesin päivän yllättävän lumisateen johdosta belgialaiset ovat unohtaneet ajotaitonsa, ja valtatiellä oli useita kolareita. Bussimme nököttää näiden tapahtumien johdosta useita tunteja ruuhkassa, tosin siitä ei meno laannu, koska bussimme on täynnä maan mahtavaa olutta (niin kuin joka päivä). Rannalle päästyämme Otto ja britit virkistäytyvät hyytävässä meressä hurraa huutojen saattelemana. Näistä rantaseikkailuista matkamme jatkuu panimolle, jossa pääsemme maistamaan useita kertoja maailman parhaaksi valittua olutta. Säälittävän suomalaislopön litkijänä täytyy tunnustaa, että olihan se hemmetin hyvää. Paluumatka sujuu railakkaasti mm. Oton ja toisen britit järjestäessä sky diving esityksen alasti.

Keskiviikko 7.3.2012

Ensimmäiset pullot korkataan heti aamusta, kun sekalainen joukkomme matkaa Belgian pääkaupunkiin, Brysseliin. Pakollisiin nähtävyyksiin kuuluva Pissaava poika puetaan yliopiston lakkiin ja kaapuun juhlallisen laulun säestäessä. Seremonian jälkeen päästään itse asiaan, eli oluen juontiin Pissaavasta pojasta. Belgialaisten yllyttämänä vedän Oton hartioilla jo moneen kertaan laulettuun The Pizza Hut -kipaleen niin opiskelijoille kuin paikalle eksyneille turisteille. Huikea kokemus. Harry paljasteli sukukalleuksiaan milloin missäkin ja päätyi myös jonkun televisiokanavan kameran kuvaamaksi.

Brysselistä siirrytään isolle ”ulkoilmafestivaalille”, jossa oli kaikkia Belgian yliopistoja esillä, ja meininki muistutti hyvin paljon Wapun Ullista. Mudasta ja kylmästä ilmasta huolimatta kalja lämmittää ja loppuillasta huomaa reivaamani jättimäisessä teltassa savun ja diskovalojen keskellä. Harry haettiin ennen lähtöä Punaisen ristin teltasta, jonne hänet vietiin sammumaan.

Perjantai 9.3.2012

Herään siihen, kun joku hakkaa huoneemme ovea. Olemme myöhässä ja uskomaton darra hakkaa päälle kuin suihkuraiskaus vankilassa. Teemme kierroksen Catepillarin tehtaalla, mutta tiedon vastaanottaminen on jo suhteellisen heikolla mallilla tässä vaiheessa viikkoa. Onneksi iltapäivällä pääsemme kiertelemään Monsia ja juomaan baarissa tasoittavia.

Thanksgiving party lähtee käyntiin kahdeksalta ja raadille juotetaan totuttuun tapaan ulkkareiden omia juotavia. Kaljaa ne osaavat juoda, mutta viinasta kaikki ovat tuotapikaa pöydän alla. Valitettavasti kaikki hyvä päättyy aikanaan, kuten myös tämäkin reissu. Kaiken kaikkiaan mahtava kokemus, ja suosittelen kaikille ISW-matkoja täydestä sydäimestä.

Torstai 8.3.2012

Jälleen parin tunnin unilla kohti uusia seikkailuja! Seuraava kohde on timanttiporanteriä valmistava yritys, joka oli varsin kelvollinen pienemmän mitta-luokan yritys. Tehtaan johtaja oli innoissaan timanttiporanterästä haalarimme selässä, kun esittelin sitä kaljapullo kädessä lounasaikana. Iltapäiväksi Yves oli järjestänyt kierroksen CBR-Antoing -louhoksella, jossa haisi festareiden viimeisen päivän bajamajoilta (oleelliset asiat jää mieleen). Kierroksen pitäjä oli itse ollut meidän Kotimaan Pitkällä vuonna 2007, respektii siitä.

Illalla on vuorossa viikon kaaottisin osuus, kun Belgian beer party lähtee käyntiin. Joka tunti vaihtuu olut portaittain vahvemmaksiksi, ja sitä litkitään ykkösellä yön pikkutunneille asti. Kyllä suomipoikaa viedään, kun kiskotaan 12-voltista ohrapirtelöä niin nopeasti kuin mahdollista.

FUKSIEN WAPPUNURKKA!!!

Vuoden tärkein juhla lähestyy! Vappu on työväen juhla, kevään juhla ja kaikkea muuta tylsää. Vappu taas on ihan toista maata. Se on teekkarihenkeä, pitkiä perinteitä ja uusien sekä vanhojen tupsulakkien karnevaalia alusta loppuun. Fukseille Wuorikautiset suosittelee kuvien ottamista, huoletonta hulluttelua ja ennen kaikkea menosta nauttimista. Wappua odotellessa voit vaikka täyttää oheisen tehtävän, jossa tyhjät kohdat tulee täyttää oheisilla sanoilla.

Wappu on _____ juhla, joka alkaa näkyä katukuvassa jo _____. Teekkarit myyvät tänä vuonna _____, joka ilmestyy aina _____ vuosina. Julkkua myydessä tulee pitää yllä hyvää _____ ja olla aina _____.

Wuorifuksien vaiken tentti on _____. Siinä testataan fuksien _____, ei _____. Laulukokeen lisäksi fukseilla on edessään koko Otaniemen laajuiset fuksipeijaiset. Ne koostuvat _____ ja _____. Fuksipeijaisten _____ jakavat lakit wappuaaton aamuna.

Wappuaattona Wuorimiehet kautta aikain kokoontuvat _____. Siellä viimeistään pääsee fuksi kosketuksiin ikuisen vuorimieshengen kanssa. Wappu huipentuu tietysti wappupäivänä _____.

Hyvää Wappua! Klara Wappen!

- **sillikseen**
- **varhain**
- **laulutuntemusta**
- **Julkkua**
- **laulukoe**
- **yöjäynästä**
- **teekkarijuhla**
- **teekkarihenkeä**
- **laulutaitoa**
- **Vappulounaalle**
- **kohtelias**
- **fuksispekseistä**
- **Ullanlinnanmäellä**
- **parillisina**
- **häviäjät**

KYSELY

Mitä miält!?

Kysymys 1. Pitäisikö Vuorimieskillan uudistaa audiovisuaalista ilmettään Helsinki wöörld disain kapital 2012 – jutun kunniaksi?

Kysymys 2. Miksi?

Kyselyn tulokset julkaistaan Wuorikautisten numerossa 1/2012. Kyselyn tulosten luotettavuuden on tarkistanut virallinen walvoja.

